

maar vol nieuwsgierigheid, betast zij de kleurige kleeding, met aarzelings beroert zij het korte, blinkende zwaard en de lederen scheede. Doch dan keert haar droomende blik weer naar de schoone trekken van Dagmar, en liefdevol stralen haar blauwe, zielvolle oogen.

En Dagmar ziet schoone vizioenen in zijnen droom, en een glimlach omspeelt zijne lippen.

En teederder en liefelijker klinken nu weer de tonen; en tranen, van vreugde, druppen uit hare oogen op den slapenden Dagmar.

En zoo waakt zij en speelt zij, tot de maan achter de reuzen des wouds verdwijnt, en een rozige straal der zon, de eerste, de kruinen der boomen aan den rand der lichting kleurt.

Dan drukt zij een kus op de halfgeopende lippen van den jager; en dan verdwijnt zij in den koelen plas.

En als Dagmar ontwaakt, en de speelster niet weervindt, en zich opricht, en den blik wendt naar den waterspiegel, dan kronkelen de golfjes en plassen zij tegen den oever, en is het hem, of een paar blauwe oogen hem minnend en smeekend aanstaren.

En als hij den poel verlaat, om den weg huiswaarts te zoeken, dan is het, of de golfjes hem een zucht toeruichen.

Na lang zwerven vindt hij den weg naar zijn huisje. Doch als de zon onder de kim duikt, en de zilveren schijf der maan hooger en hooger klimt, dan trekt het hem naar het woud, naar den poel. En weerstand kan hem niet baten; en nu, den weg kennend, bereikt hij den plas, en vindt hij de nymf aan den oever.

En weer zet hij zich naast haar; weer rust het zwartlokkige hoofd op haar knieën; weer zingt zij hem slaap toe met liefelijke liederen. En weer vliedt zij heen, als de dageraad zich aankondt: en weer vindt nu Dagmar zich alleen bij 't ontwaken.

Zoo vlieden de nachten in lange, gelukkige reeksen; zoo drinkt hij het gif in van bedwelmende liefde; zoo verzinkt hij in peinzen over haar raadselig verdwijnen.

Dan vormt hij het plan, haar stil te bespieden, en, zich houdend te slapen, te zien, waar zij heengaat.

En weer legt hij het hoofd op haar schoot neer; weer gonzen de snaren en murmelen haar liederen: weer sluit nu de slaap de zwartfonkelende oogen.

Doch de slaap is geveinsd, en door de sidderende wimpers gluren de appels.

En gloeiende warmte doortrilt hem, als zij, heengaand, hem kust op de lippen, en snel strekt hij de armen uit, om haar te omvatten en te drukken tegen den hevig kloppenden boezem.

Doch met een kreet van smart en van pijn, ontglipt zij zijn omarming, en verdwijnt zij in de koele wateren.

En weenend ruischen de kringen, en klagend zucht het riet aan den oever.